

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 17 lipca 2001 r.

Sąd Najwyższy – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar

Sędziowie: SN Maria Tyszel (sprawozdawca)

SA Bogumiła Blok

Protokolant Anna Gryźniewska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2001 r.

sprawy z wniosku M. P. z udziałem zainteresowanego Kopalni i Zakładu (...) w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – Oddziałowi w K.

o emeryturę

na skutek kasacji zainteresowanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 maja 2000 r., sygn. akt III AUa (...)

p o s t a n o w i ł :

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 11 maja 2000 r., III AUa (...) – uznając za prawidłowe zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, jak i wskazaną podstawę prawną rozstrzygnięcia – oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 29 października 1999 r., VI U (...), wniesioną przez Kopalnię i Zakład (...) w Ł. – „zainteresowaną” w sprawie z odwołania M. P. od

decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 17 grudnia 1997 r. Decyzją tą organ rentowy wstrzymał M. P. dalszą wypłatę emerytury, a jej odwołanie Sąd Okręgowy - oddalił wyżej wymienionym wyrokiem.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła kasacją Kopalnia.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Organ rentowy, decyzją z dnia 24 marca 1997 r. przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury przysługującej pracownikom na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), stosownie do świadectwa pracy wystawionego przez Kopalnię i Zakład (...). Wobec wyników weryfikacji tego świadectwa, wypłata emerytury została wstrzymana zaskarżoną decyzją, natomiast Kopalnia – obciążona obowiązkiem zwrotu niesłusznie wypłaconej emerytury. Sąd pierwszej instancji, po przeprowadzeniu stosownego postępowania dowodowego ustalił, że wnioskodawczyni jedynie w okresie od 18 lipca 1979 r. do 16 stycznia 1984 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywała pracę w szczególnych warunkach wymienioną w pkt 7 działu IV wykazu B stanowiącego załącznik do powołanego rozporządzenia, nie spełnia więc warunków do emerytury przewidzianych w tym rozporządzeniu.

Już Sąd pierwszej instancji błędnie uznał Kopalnię za „zainteresowaną” w sprawie o emeryturę wnioskodawczyni a Sąd Apelacyjny błąd ten powtórzył. Stosownie do art. 477¹¹ § 1 KPC w postępowaniu w sprawach o świadczenia z ubezpieczenia społecznego stronami są: ubezpieczony, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja i zainteresowany. Zdanie pierwsze § 2 tego przepisu wyjaśnia, że zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. W rozpatrywanej sprawie Kopalnia jest stroną postępowania odwoławczego od decyzji organu rentowego zobowiązującej ją do zwrotu emerytury wnioskodawczyni wypłaconej na skutek niewłaściwie wystawionego świadectwa pracy, natomiast nie jest „zainteresowanym” w rozumieniu tego przepisu w sporze o emeryturę ubezpieczonej, bowiem żadne prawa ani obowiązki Kopalni, jako pracodawcy, nie zależą od rozstrzygnięcia o prawie pracownika do emerytury. Ewentualny obowiązek wynagrodzenia szkody wynikłej z niedopełnienia lub nienależytego dopełnienia przez zakład pracy jego powinności udzielania pracownikowi pomocy w sprawach o świadczenia z ubezpieczenia społecznego

wynika z przepisów prawa cywilnego i nie jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 477⁸ KPC.

Wnioskodawczyni nie wniosła apelacji, więc wyrok Sądu pierwszej instancji jest prawomocny o ile dotyczy jej prawa do emerytury. Sąd Najwyższy zauważa, że na podstawie art. 465 § 1 KPC pełnomocnikiem pracownika lub ubezpieczonego może być również m.in. inspektor pracy albo pracownik zakładu pracy, w którym mocodawca jest lub był zatrudniony, jednakże pełnomocnik taki w sprawie nie został ustanowiony. Wszystkie zarzuty i poglądy pełnomocnika Kopalni dotyczące charakteru pracy wnioskodawczyni są bezprzedmiotowe, bowiem kasacja może być rozpatrywana jedynie w zakresie odnoszącym się do tejże Kopalni, czyli jej obowiązku zwrotu organowi rentowemu emerytury wypłaconej wnioskodawczyni na podstawie niewłaściwie wystawionego świadectwa pracy. W tym przedmiocie kasacja nie sformułowała żadnego zarzutu. Przypisana do zwrotu kwota wynosi 3.336,65 zł co oznacza, że stosownie do art. 393 pkt 1 KPC kasacja jest przedmiotowo wyłączona i na podstawie art. 393⁵ w związku z art. 393⁸ § 1 KPC, podlega odrzuceniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.